

Sèries i política: com obsessionar un polític?

per Silvio Falcón ([@silviofalcon](#))

Sèries

Arriba setembre i amb ell les noves temporades de les sèries de moda. Des del final de Breaking Bad o Dexter, passant per la *season finale* de How I Met Your Mother. Les sèries no passen de moda: porten el setè art fins a límits no explorats. Qui no voldria veure una pel·lícula magistral de 200 hores de duració? Doncs l'evolució de la televisió i les inversions dels canals privats americans ho han fet possible. Aquest nou món de les sèries el podeu descobrir també gràcies a en Toni de la Torre, que al seu espai "[Sèries en blog](#)" n'exposa les darreres novetats.

Però hi ha una cosa que ens torna bojos als polítics i polítiques. La recreació fictícia d'un ambient de poder i de les relacions personals i professionals dels seus protagonistes: una sèrie de política. Aquest tipus de sèries han estat àmpliament classificades i glossades a diferents blocs, especialment per en [Jorge Galindo](#) (Jotdown, Politikon) i en [Roger Senserrich](#) (Politikon). No us perdeu les seves explicacions sobre '**Yes Minister**', '**House of Cards**' o '**Parks&Recreation**'.

No conec pas en Roger i en Jorge, però l'única cosa que sé és que, com jo, veient aquestes sèries s'han obsessionat i s'han vist atrapats inexorablement als governs de Bartlet (The West Wing) o a l'estudi del News Night de l'Atlantis Cable News (The Newsroom).

El mite

La cadena de cable nord-americana **Home Box Office (HBO)** ha contribuït enormement a que les sèries hagin evolucionat. Sota el seu segell, sèries com Els Soprano, A dos metres sota terra, Boardwalk Empire, The Wire o Joc de Trons en són exemples. Pel que fa a la política, però, hi ha un mite fundacional, com si d'una nació es tractés. Parlo de l'Ala Oest de la Casa Blanca, en anglès The West Wing, sèrie emesa per la NBC de 1999 a 2006. La sèrie de l'oscaritzat guionista Aaron Sorkin explicava la història dels anys de govern d'en Joshia Bartlet (Martin Sheen) un president demòcrata i Nobel d'Economia que ocupa la Casa Blanca durant dos mandats i 7 temporades. Explotant les possibilitats (totes!) del sistema constitucional americà, ens presenta tot allò que hauria de ser la política: un exercici honest i benintencionat, tot i que no sempre efectiu o òptim. Tot el gabinet de Bartlet participa de la història: des de la seva Cap de Premsa C.J. Cregg, el seu Director de Comunicacions Toby Ziegler, el cap de gabinet Leo McGarry o el carismàtic Josh Lyman, adjunt al cap de gabinet. Personatges complexos i diàlegs intel·ligents al servei del millor taulell possible, la governabilitat dels Estats Units d'Amèrica. 26 premis Emmy. Política en majúscula i amb olor a roses.

L'actualitat

Els més freaks de les sèries podríeu pensar que només parlo de relíquies mitificades lloant **The West Wing**. Mireu-la, politòlegs i politòlogues, no podreu pensar en res més que en el següent episodi. Però vet aquí que això també passa amb d'altres sèries que no us semblaran tan tedioses ni passades de moda. L'arxiconeguda '**Homeland**', de Showtime, on el sergent Nick Brody torna als Estats Units com a heroi de guerra després d'ésser retingut a l'Afganistan durant 7 anys. L'agent de la CIA Carrie Mathison voldrà saber més i investigará el sergent Brody, desconfiant de la seva presumpta heroïtat tot relacionant-lo amb el terrorisme islamista. Servei secret, exèrcit, política i terrorisme tot en un. Molt interessant com dibuixen la mentalitat dels terroristes (insaciabls i fidels fins a la mort a les seves idees) i com plantegen les contradiccions dels personatges. Una joia de la geopolítica i de l'Amèrica post-11S.

"**House of Cards**" és un altre gran producte. Digne de menció, ja que no l'emeta cap canal de televisió. Bé, ara sí, a l'Estat espanyol l'emeta Canal + després de comprar-li els drets al portal web **Netflix**. Kevin Spacey interpreta el congressista Frank Underwood, l'antiheroi per definició. El Bárcenas de l'ambició política que, conjuntament amb la seva dona, dibuixen complots i estratègies només per tal de prosperar políticament, just després de que el President dels EUA li hagi negat el càrrec de Secretari d'Estat. La venjança, l'ambició i el cinisme contrasten amb la puresa de The West Wing. La sèrie, [remake d'un producte de la BBC del mateix nom](#), és trencadora pel que fa al punt de vista des del qual es presenta l'acció. Molt sovint el protagonista trenca la "**quarta paret**" per dirigir-se directament a l'espectador, mostrant les seves veritables intencions. Un exercici de cinisme simplement sublim. House of Cards fa olor a podrit; molt podrit i, paradoxalment, aquest és el seu encant. Ha guanyat recentment un premi Emmy, convertint-se així en la primera sèrie per internet en guanyar-ne l'anomenat Oscar de la televisió.

A mi m'obsessiona però la "*mission to civilize*" d'en Will McAvooy, el presentador del telenotícies nocturn de '**The Newsroom**'. Aquest producte, fruit de la col·laboració de Aaron Sorkin i l'HBO torna a revolucionar el cap de politòlegs i analistes. Diàlegs intel·ligents i utopia, en aquest cas en el món del periodisme. A la sèrie McAvooy veu com la seva cadena, la ACN (Atlantis Cable News) fitxa una nova productora pel seu programa: MacKenzie McHale, ex-parella del presentador. Ambdós voldran renovar la imatge del programa tot seguint una única pauta: oferir només aquella informació que ajudi a que el votant pugui exercir lliurement el seu dret a sufragi. La primera escena de la sèrie podria esdevenir mítica: preguntat sobre per què els USA són el millor país del món, McAvooy respon afirmant que no ho és, però que podria ser-ho. Atents, que moments com aquest omplen d'estudiants les facultats de periodisme.

The Newsroom és la meua nena mimada, potser perquè els personatges tenen tanta força com a l'Ala Oest; aquella capacitat inherent d'esdevenir icònics. Potser estan fins i tot més deformats, això els fa encara més únics. També Homeland o fins i tot la cancel·lada Political Animals tenen molta qualitat. El que està clar és que totes elles poden obsessionar els iniciats en el món de la política. **Qui no voldria ser Josh Lyman?**